

GALAKTIKA

422. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

PAUL
DI FILIPPO

MAJOROS
SÁNDOR

+

DUDAK // HUSZÁR // VAN PELT
// SZILÁGYI // ROBERTSON

A CSENDES ZÓNA

60 ÉVES A TIDBINBILLA

CSINÁLD MAGAD ROBOTKUTYA

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ELŐFIZETŐKNEK
CSAK
1990 Ft
HAVONTA

ÁRA: 2490 FT // 8 €

„A BORZALOM INTENZÍV ÉS ELSÖPRŐ
ÉLMÉNYÉT NYÚJTJA, UGYANAKKOR
MEGHAGYJA A REMÉNY SUGARÁT.”

MEGJELENT

KERESD A GALAKTIKABOLTON: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

EGY SZIGETRŐL szeretnék írni, amit a kilencvenes évektől 2016-ig több magazinban és fórumon is a világ legszebb turista-célpontjának választottak. Ez a Fülöp-szigetek egyik kis üdülőparadicsoma, Boracay. A fehérhomokos strandjairól híres szigetet először a hetvenes években fedezték fel maguknak a hátizsákos turisták. Ám hamarosan egyre hatalmasabb tömegekben érkeztek a nyaralni vágyók, akiknek a kiszolgálására számos szálloda, étterem, boltok és egyéb szolgáltatások épültek. Az erőszakos befektetők a sziget őslakosait, az ati népet is kiszorították eredeti lakhelyükről, elvették a földjeiket, és sokan hajléktalanná váltak. A turisták mindeközben elpusztították a szigetet körüllelő korallzátony 70%-át.

2018-ra a sziget olyannyira rossz állapotba került a felelőtlen turisták, a rengeteg szemét és szennyvíz következtében, hogy Duarte elnök pöcegödörhöz hasonlította, és elrendelte annak teljes lezárását 6 hónapra. A területet rehabilitálták, szabályozták az egyszerre a szigeten tartózkodható turisták számát, és 3,2 hektár földtulajdont (az eredeti területük kevesebb mint 1%-át) visszaadtak az atiknak. Ám alig néhány év alatt, 2025-re a sziget újra nagyon siralmas állapotba került, elszaporodtak az algák, a víz újra használhatatlanná vált. A korallzátonyokat pedig már soha nem lehet feléleszteni.

Végre kitavaszkodott, és a legtöbben ilyenkor már a nyári nyaralást tervezgetik. De talán érdemes átgondolnunk ezek után, mi leszünk-e azok a turisták, akik egy újabb földi paradicsomot tönkreteszünk? Talán mégis jobb lenne, ha az irodalom révén jutnánk el a távoli egzotikus tájakra, korszakokba, világokba. Ehhez kívánok mindenkinek jó olvasást!

Mund Katalin
főszerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna,**

Nágel Tünde

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Adminisztráció: **Csada Gertrúd**

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szekesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Rézecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai

Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI

bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar

SciFItörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Szekszárdi Nyomda Kft.**

www.szekszardinyomda.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, partneri kedvezményekkel) **23 880 Ft (1990 Ft/hó)** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, partneri kedvezményekkel): **47 880 Ft/év (3990 Ft/hó)**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft., 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia**

Könyvesboltban: www.pannonia.ca // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

Támogatja
a Magyar Kultúraért
Alapítvány

NOVELLÁK

- 6 Paul Di Filippo: A húsbűvész
- 26 Majoros Sándor: Kulcs egy fotográfiához
- 32 Andy Dudak: Az aktiváció dalai
- 48 Huszár Karina: Titánok
- 60 James Van Pelt: Az Either-hegyi szálloda
- 77 Szilágyi István: Fekete kollektor
- 104 Morgan Robertson: Szörnyek csatája

CIKKEK

- 22 Fókusz
- 30 Színház
- 46 Film
- 58 Zene
- 74 Kozmológia
- 76 Kapcsolatfelvétel
- 74 Zöld jövő
- 91 Interjú
- 94 Képregény
- 102 Obszervatórium

GALAKTIKA XL

- 115 Edward Shanks: A romok népe (első rész)
- 199 Edward Shanks-életrajz

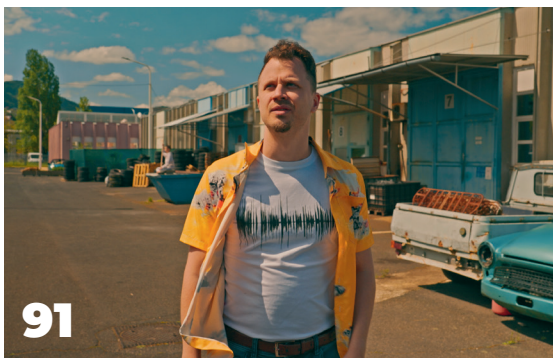
22

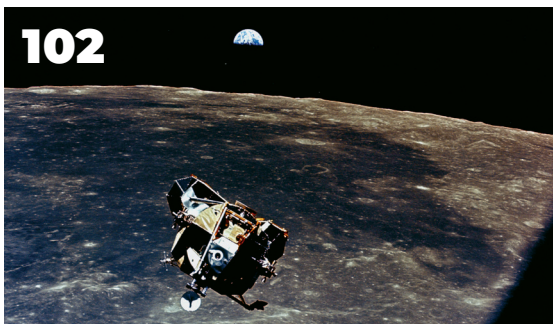
30

46

91

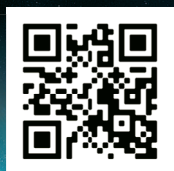
102

Hozd létre a saját könyves galaxisodat!

CSATLAKOZZ A MYGALAXYHOZ!

EGY KATTINTÁS – VÉGTELEN LEHETŐSÉG!

LÉGY RÉSZESE KIZÁRÓLAG
KLUBTAGOKNAK JÁRÓ AKCIÓKNAK
ÉS ÁLLANDÓ KEDVEZMÉNYEKNEK!

galaktikabolt.hu/mygalaxy/

ÖT OK, AMIÉRT AZ ŰR- KUTATÁS FONTOSABB, MINT VALAHA

A klímaváltozás, a gazdasági bizonytalanság és a világ erőforrásait terhelő járványok mellett miért költenénk ennyi pénzt az űrkutatásra? Itt a Földön nagy problémákat kell megoldani, és az űrutazás drága. Fölsorolunk mégis öt okot, amiért az űrben a helyünk.

1. Új technológiák és kutatás: Az ember nem azért fejlődött ki, hogy az űrbe szálljon, de mi csakazértis kijutottunk. Ez különböző technológiák kifejlesztéséhez vezetett, amelyek visszahatnak a gazdaságra, és javítják életünket a Földön.

2. Az aszteroidák nem törődnek velünk: Az űrkutatás megmentheti fajunk életét. A Naprendszer sokat nyugodott az ősidők óta, de még mindig van ismeretlen számú nagy aszteroida és üstökös odakint, amelyek belesapódnak bolygónkba.

3. A gyarmatosítás a végső tartalék: Ha valami történne a Földdel, a fajunk kipusztulhatna. Más égitestek gyarmatosítása (vagy saját keringő élőhelyek építése) egy módja annak, hogy létrehozzuk az emberiség „tartalékát”, amely túléli, bármi történjék is a bolygónkkal.

4. Az űrbányászat megmentheti a világot: A természeti erőforrásokra nehezedő teher is egyre nő. De az űrben is rengeteg értékes anyag található.

5. Felfedezők vagyunk: Az ismeretlen felfedezése az emberi tapasztalat lényege.

K EATS TÉVEDETT.

A szépség nem örök, és egymagában még csak nem is elég. Ami tartós, az mindig gyanús. Minden csupán hiúság és mulandóság, csillogás és örökös változás. A divat maga az igaz, s az igaz: divat. „Sohse áhítsatok mást, nincs főbb bölcsesség!”¹ A társadalom is változik napról napra, óráról órára, így az egyénnek is szükséges változnia, még ha nincs is oka rá. Ahogy a legutóbbi század egyik ihletett művésze énekelt, mikor eltöltötte az unalom: „Meg akarom változtatni az öltözködésem, a frizurám...

...az arcom.”²

És az átalakulás főpapjai, akikre a közösség divatdiktátorként és ízlésformálóként tekint, valójában csupán annak legalázatosabb szolgálói, akik immár képtelenek az általuk elősegített, önkényes változások fejtelenségében igazi önmagukra rátalálni. Kérdezd azt, aki tudja.

Barátsággal, dr. Strode.

A lány úgy feküdt az ágyban, mint egy sóvár Madonna. Már el is felejtettem a nevét. Itt, a Strode-klinikán a betegek olyan iramban cserélődtek, és olyan számban, hogy az egyének gyakran belevesztek a tömegbe. Maggie Crownover azonban, a főnővér, eligazított, mielőtt beléptünk a lány különszobájába.

– Hana Morrell következik, doktor – mondta, telve fürge hatékonysággal. – Tizennégy éves, technikus a Long Island-i hidegfúziós átlomáson. A hitelképessége sziklaszilárd. Semmi szervi defektus. Egyszerű átigazítás.

A „semmi szervi defektus” enyhe kifejezésnek tűnt. Ez a lány maga volt a tökéletes gyönyörűség.

Még így, párnákkal fölpolcolva, életfunkció-monitorozó készülékekkel körülvéve is elállította a lélegzetemet. Szőke haja izzó fény-szálakként keretezte szív alakú arcát, melynek bőre matt gyöngyház színét idézte. Szeme

**RÖVID VIZSGÁLAT UTÁN
OLYAN VÁLTOZÁSOKAT
INDÍTOK EL A SZERVEZE-
TÉBEN, AMELYEK BIZO-
NYOS, KIVÁLASZTOTT
SEJTEKET TÖBBÉ-
KEVÉSBÉ EMBRIONIKUS
ÁLLAPOTBA ÁLLÍTANAK
VISSZA, LEGALÁBBIS
IDEIGLENESEN.**

PAUL DI FILIPPO

A HÚSBÜVÉSZ

megigéző szürke volt, orra hetykén ferde, ajkát Rubens is szívesen megörökítette volna kedvenc modellje portréján.

Elmosolyodott, és én azt gondoltam: *Istene, hogy az ördögbe tudok én még tökéletesíteni ezen az arcon?*

Kezet nyújtottam, és ő megrázta, törekény kacsóájához mérten meglepő erővel.

– Helló, dr. Strobe.

– Ms. Morrell, jó reggelt. Úgy értesültem, hogy egy arci bioszobrászatra érkezett. – Igyekeztem minden helytelenítést kiszűrni a hangomból. Most csak a hitelképessége érdekelhetett.

Félénken bólintott, mintha csupán az én jelenlétemben döbrent volna rá, mit tervez.

Gyorsan és magabiztosan beszéltem, hogy segítsen őt ezen az utolsó akadályon. A beleegyező nyilatkozatot már aláírta, és én nem engedhettem kiszökni a zsebemből a könnyű keresetet azáltal, hogy hagyom most elbizonytalanodni.

– Akkor, ha megengedi, vessünk egy pillantást az új arcára.

Maggie figyelt a végszóra, és már oda is lépett a holovetítőhöz. Fényekből és színekből egy mellszobor szövődött hirtelen a lány ágya fölött, áttetszően a nap ragyogásában, mely elárasztotta a különszobát és annak luxusbereendezését.

Enyhe csalódottság szorította el a torkomat. Bolondul azt gondoltam, talán ez a lány más lesz. Szépsége félrevezetett, elhitette velem, hogy vágya az arányosságra irányul. De persze olyan volt csak, mint a többiek, oly elveszetten próbálta követni a legfrissebb trendeket, mint a szörfös egy cunami árhullámját.

A holó egy halványan eurázsiai-polinéziai vonásokkal rendelkező nőt ábrázolt: olivás-bronzos bőr; mongolredő a szem fölött; erőteljes áll; keskeny ajkak; aprócska orr; fényes, hollófekete haj. Előregyártott grafikai elemekből állították elő a képet valós időben, a klinika ↪

komputer támogatta tervezőrendszere segítségével, a páciens iránymutatása alapján. Mióta egy évvel ezelőtt Hongkong is csatlakozott a Hawaii–Japán jóléti zónához, ezt az arcot, vagy legalábbis valami nagyon hasonlót választott a nőnemű ügyfeleim hatvan százaléka.

– Rendben... Remekül fog állni önnek – hazudtam. A szívem belesajdult a gondolatba, hogy örökre tönkreteszem ezt a természetes szépséget, mégis erőt vettem magamon, és közelebb léptem hozzá, hogy minél előbb túlessek kellemetlen kötelességemen.

– Várjon! – szólt a lány idegesen, mielőtt megérinthessem volna az arcát. – Elmondaná még egyszer pontosan, mi fog történni velem?

Most már kezdett idegesíteni a dolog.

– Gondolom, elolvasta a klinika által biztosított brosúrákat, Ms. Morrell. Abban minden részletesen le van írva.

Halványan elmosolyodott, és én beadtam a derekam.

– Jól van. Egy gyors emlékeztető. Rövid vizsgálat után olyan változásokat indítok el a szervezetében, amelyek bizonyos, kiválasztott sejteket többé-kevésbé embrionikus állapotba állítanak vissza, legalábbis ideiglenesen.

Zavart pillantása láttán felsóhajtottam.

– Ms. Morrell, elgondolkozott rajta valaha, hogyan alakult ki eredetileg a mostani arca?

A fejét rázta.

– A magzatfejlődés során a sejteji differenciálódtak, és különböző mintázatok mentén csoportosultak. Ezeket a mintázatokat az energiák egyfajta játéka hozta létre, mely széleskörűen fejtette ki hatását az embrionikus környezetben, bizonyos határok között persze. Gondoljon esetleg úgy rá, mint egy hegyi patakra, aminek vizét a gravitáció vonzza lefelé, de a folyásirányát befolyásolják a meder vonala és a belőle kiálló kisebb-nagyobb kövek. Noha minden személynél azonos sejtlejtépadási mechanizmusok működnek, az ön fejlődésének

idő- és térbeli kereteit saját egyedi génjei határozták meg, és ez ugyancsak egyedi morfológiát eredményezett. Eddig tud követni?

– Igen, azt hiszem.

– Nagyon jó. Amit most tervezek tenni, az az ön sejteinek direkt befolyásolása a Banneker-féle pszichokinézis segítségével. Felébresztem fejlődési potenciáljukat, melyet ön, felnőttként, már elveszített. A kiválasztott területeket feltérképezve, majd azokban olyan sejtellazító enzimeket felszabadítva, mint a tripszin, és saját korlátozásokkal behelyettesítve az ön predeterminált genetikai korlátaikat, újjáépítem az arcát, mégpedig a kívánt formára.

Veszületett eszének köszönhetően látható megértéssel követte bonyolult magyarázatomat, és úgy tűnt, lassan alábbhagy az idegessége.

– Pontosán mi fog történni a régi arcommal?

Odadobtam neki a gumicsontot.

– Jó kérdés, Hana. Normális körülmények között az ön epidermisze folyamatosan vedli le külső rétegeit, miközben a felszín alatt új sejtek készülnek, és fölemelkedve átveszik a régiek helyét. Ez a migráció átlagosan egy hónapot vesz igénybe. Bizonyos, mára már eltűnt betegségek, mint például a pikkelysömör, jól illusztrálják, mi történik, ha a folyamat drasztikusan felgyorsul, mondjuk, egyhetesre. Én most valami hasonlót váltok ki az ön szervezetében. Nagyjából egy hétre rendkívül meg fog csúnyulni, amíg a régi vonásai lehámlanak, és megjelennek helyettük az újak. Ez egy kellemetlen, de teljességgel biztonságos folyamat, amely alatt mindvégig megfigyelés alatt fogjuk tartani. Ráadásul napi szinten pontosításokat hajtok majd végre, a beállt változások kiértékelése alapján. A kezelést akár járóbeteg-ellátás formájában is alkalmazhatnánk, ha az átmeneti deformálódások nem lennének olyan drasztikusak.

És akkor, gondoltam cinikusan, nem számíthatnám ki a különszoba napi díját.

– A csontjaimat is meg kell változtatni? – kérdezte a lány.

Megvizsgáltam a holót.

– Úgy vélem, nem, de szükség esetén megtehetném, a csontépítő és csontbontó sejtek szabályozásával. A választott arca viszont kompatibilis a jelenlegi vázstruktúrájával.

A lány újabb kérdésre nyitotta rózsavörös ajkát, de beléfojtottam a szót, megelőelve hezitálását. A betegekkel szembeni modorom ezen a napon kimondottan kívánnivalókat hagyott maga után.

– Ms. Morrell, ön vagy óhajtja ezt a kezelést, vagy nem. Én nyolc évig képeztem magam a Johns Hopkinson, majd még kettőig magánál a Banneker Intézetnél. Immár tíz esztendeje vezetem ezt a klinikát, és több bioszobrászatot végeztem már el, mint ahány atomot ön fűzőbe vont. Nos, továbbléphetünk? Volna még néhány páciensem önön kívül is.

Szelíden bólintott, és engem eltöltött annak a perverz élvezete, hogy egy másik emberi lényt teljességgel alávettem az akaratomnak. Megpróbáltam elnyomni az érzést, de nem sikerült maradéktalanul.

Undorodva magamtól, kezemet hamarosan végleg eltűnő arcára helyeztem.

Aztán belemerültem az alatta megbúvó húsba.

Hogyan lehetne extraszenzorikus élményekről beszámolni csupán az öt érzékszerv segítségével? Én még ennyi év után sem találtam meg a módját. Talán egyszerűen lehetetlen. Az enyémnél jobb képességű agyak is megpróbálták már. Színesztéziával juthatunk legközelebb, mert az csavar egyet a perspektíváinkon, átalakítva a mindennapit valami rendkívülivé, de végső soron az sem adja vissza a valóságot.

De mégis, hogyan írhatnám le?

A környezetem megszűnt létezni. Az első íz, amit éreztem, Hana egészsége és ifjúsága volt,

frissítő, mint a nap melege. Órákig ellubickoltam volna benne, kényszerítenem kellett magamat, hogy a feladatra koncentráljak. Az életerejem annyira más volt, mint a sérült és beteg embereké, a megtörtéké, akik az iskolában a kezem alá kerültek. Azt az ízt alig bírtam gyomorral, ezért is fordítottam végül más irányba a tehetségemet. Most elmerültem a felszín alatt, a zajos sejt-automaták közé, amelyeket meg akartam változtatni. Halványkéken zümmögtek, mint a gyömbér, boldogan és elégedetten a maguk makacsságában. Éreztem az izmok és csontok konfigurációját, elúsztam a felső állcsont mentén, majd föl a járomíven a halántékcsonthoz, újra le az orrcsont felé, folytatva utamat a porcon is, egészen a csúcsig. Amikor már biztos voltam benne, hogy alaposan megismertem arca részleteit, belekezdtem a változtatásokba.

Egy általam kedvelt író egyszer kijelentette: „nincs művészet az anyaggal való küzdelem nélkül”³. Magamat mindenféleképpen a művészek közé kellett sorolnom, anyagom pedig a legmakacsabbak közé tartozott. Megvoltak a maga utasításai arra, hogyan viselkedjen, és ezért ellenszegült beavatkozásaimnak. Membránok préseltek ki magukból siralmas szikrákat, hogy akadályozzák gondolati úton végrehajtott finomhangolásaimat. Dühös zaj állábai próbáltak visszalökni. Én azonban kitarítottam, tudván, hogy a végső győzelem az enyém lesz. Itt parancsot adtam a növekedésre, ott a visszahúzódnásra. Melanin, gyűjtsd össze seregeidet, és előre! Nyirokrendszer, visszavonulás! Faggyúmirigyek, adjátok meg magatokat!

Végre elégedetten megpihentem. Kiúsztam a lány bőrén át, vissza a külvilágba.

A napfény pislogásra készített. Hátrátántorodtam, a fáradtságtól ólomsúlyú tagokkal. Maggie megtámasztott, számítva már első zavarodottságomra.

– Hű – mondta Hana. Mit csinált? Olyan érzés, mintha hangyák szaladgálnának az arcom alatt. ↪

– Szokjon hozzá! – feleltem. – Később csak fokozódni fog.

Elindultam kifelé. Az ajtónál azonban a büntudat megállított.

– Ms. Morrell... Sajnálom, ha túl nyersen fogalmaztam.

Ő viszont már nem is hallott; két kézzel tapogatta idegen arcát, a változások után kutatva megnyomorgatott húsában.

Füstgomolyok lebegtek kísértetként a klub megrekkent levegőjében. Miközben a mennyezet felé tekeregtek, színes fénypázmákkal találkozott össze, melyek mókásan megfestették őket, egy pillanatra szinte életet lehelve beléjük.

A zsvajgó, tömött teremben majdnem mindenki dohányzott – vagy tényleg dohányterméket szívott, vagy valami kaliforniai kanna-biszkézményt. Mióta egy, a Bannekernél végzett orvos alig több pénzért, mint amit egy proli megkeres egy évben, képes volt eltüntetni a tüdőrákot a szervezetből, a dohányzás egykor szinte nyom nélkül kiveszett élvezete egyszerűen újabb státuszszimbólummá vált a gazdagok számára.

És mi – Jeanine meg én – ma este a legdagabbakkal együtt mulattunk.

Egy fárasztó nap után a klinikán úgy éreztem, megérdemljük a lehető legjobb esti szórakozást. És ez csak egyetlenegy jelenthetett: a *Radix Malorum*ot, Harlem Kapujának legtezején. Már egyedül a kilátás a hatalmas, délre nyíló ablakokból megérte a borsos árakat. Manhattan úgy nézett ki, mintha valami haragos isten letépte volna az éjszakai eget, és a csillagokat geometriai mintázatokba rázva, az így keletkezett, felbecsülhetetlen értékű szőnyeget a lábunk elé terítette volna.

Jeanine épp a napjáról mesélt nekem. Én csak fél füllel figyeltem, időnként belekortyolva méregdrága italomba, és hagytam, hogy az alkohol tegyen bennem azt, amit csak akar.

– Esküszöm – mondta Jeanine –, ezek a kölykök, akiket tanítok, napról napra egyre okosabbak lesznek. Hamarosan megint csökkenteni kell majd az alsó korhatárt. El tudod képzelni? Tizenkét évesnél? Amikor én voltam gyerek, még azt mondták, a tizenöt is túl alacsony. Tényleg, mi a csuda van a legfrissebb kiadású mnemotropinokban? Néha alig bírom tartani a lépést a tanítványaimmal.

Motyogtam valamit az evolúció visszafordításáról, arról, hogy az összes többi emlős ivadéka rögtön születésük után már képesek gondoskodni magukról, és a cél nálunk is ennek elérése lenne. Az igazat megvallva gondolataim közben az foglalta le, hogy vajon ma éjjel ki merem-e elégíteni a kíváncsiságomat Jeanine-nel kapcsolatban.

Több mint egy évvel ezelőtt találkoztunk az egyik ügyfelem partiján. Döbbenetes szépsége még a szoba másik végéből is elkápráztatott. Sűrű fekete haja hullámokban omlott a vállára. Hosszúka arca magas arccsontjaival és hangsúlyos orrával az összetett szépségnek olyan fokára emelkedett, ami már több volt részeinek összegénél. Mély tűzű, ragyogó szemét a legdúsabb szempillák keretezték, amiket valaha láttam.

Az első gondolatom az volt: *Miféle zseni építette ezt az arcot? Egyáltalán nem ismerem föl a stílusát.* Aztán hangosan azt mormogtam magam elé:

– Te cinikus disznó! Miért ne lehetne igazi?

Szégyentelenül akaszkodtam rá, a tőlem telhető legnagyobb erőbedobással. Szerencsétlenkedéseim ellenére meglátott bennem valami vonzót. Még akkor éjjel, vendéglátónk emeleti hálószobájában, egy kabátokkal fölhalmozott ágy tetején egymáséi lettünk. Ő annyira fölízgatott, hogy el is felejtettem lemerülni a bőre alá, a változtatások nyomait kutatva.

Azóta is visszafogottan viselkedtem ezzel kapcsolatban. Jeanine túl sokat jelentett ne-

kem ahhoz, hogy azt vizslassam, egy másik szobrász dolgozott-e a bőre alatt. Azonban a nemtudás is kínzott kegyetlenül.

Megcsóváltam a fejem.

– Mi a gond? – kérdezte Jeanine.

– Semmi – feleltem. – Csak azon gondolkodtam, micsoda bolond világban élünk. Miért nem lehetnek a dolgok egyszerűbbek, mint, mondjuk, ötven évvel ezelőtt, amikor az a dilis Kirlian-effektus meg a biofeedback tűnt a legjobb módszernek ahhoz, hogy közelebb kerülhessünk a test könyvként olvasásához és megváltoztatásához?

Megfogta a kezemet a valódi vászon asztalterítő fölött.

– Soha nem hallottalak így beszélni, Jack. Rettenetes napod lehetett. Miért nem megyünk most rögtön haza?

A tervet én is jónak éreztem, úgyhogy odaítettük a pincért – egy embert, persze, nem meket, ennyi pénzért –, és ő elintézte a számla kiegyenlítését, nem feledkezve meg a saját boraválójáról sem.

A zsúfolt asztalok között átkígyózva, elindultunk az ajtó felé.

Félútig jutottunk, amikor egy rántás kockás szmokingom szegélyén megállított.

Lenéztem. Egy férfi rosszindulatú, húsos arca bámult vissza rám dühösen. Nyilvánvalóan részeg volt és agresszív. Homályosan rémlett, hogy ismerem, de nem tudtam hová tenni.

Meglehetősen kásásan beszélt.

– Nidzsag, a nevezedezs dr. Zdród, félizsden ézs ezménygép. Üljön le gözeng, ézs igyon velünyeget, dogi! Dzsag hogy megmudazzsug, nindzs harag, amiért gidobodd minged a büdözs glinigájáról.

Végignéztam a társaságán. Az egyikük egy sovány, piperkőc férfi volt, akiről hirtelen minden eszembe jutott.

– Nézze – mondtam –, az én alapelvem, hogy nem kezelek betegségeket, különösen

nem olyan kritikus állapotokat, mint az immunrendszer leállása. Semmit sem tehettem a barátjáért.

– Azs igazad mongya, maga nagygépi rohadég! Dehededd volna, dzsak nem agard. Minden bedzsüledezs orvozsna dele van az özzezs geze mungával. Zegény Midzs mozs monoglonálizs andidezsderápiára jár, ami dzsag gábé nyoldzvan zázalégozs zsigerd ígér. Migözben maga erre a húzsüvözgedézsre fedzsérli a dehedzsékéd.

– Én bioszobrász vagyok, nem „húsbűvész” – közöltem. Jeanine a karomat húzta. Az egész étterem elcsöndesedett közben, minden fej felénk fordult.

– Én azt mondom, maga edzs nyavalyázs húzsüvöz – erősködött a férfi, és emelkedni kezdett ültéből.

Még fölfelé jövet elkaptam a vállát. Aurája félelemtől és rossz életkörülményektől bűzlött. Kevesebb mint egy másodpercembe telt adni neki egy olyan koszorúérgörcsöt, amitől zihálva, tehetetlenül rogyott vissza a székre. Soha nem fogja bebizonyítani, hogy bármi közöm volt hozzá. Pontosan olyan a fizikuma, ami hajlamossá teszi egy ilyesféle rohamra.

– Menjünk! – szoltam Jeanine-nek.

Úgy nézett rám, mintha magam volnék a Sátán – vagy legalábbis Faust.

Egész éjjel nem engedte, hogy egy ujjal is hozzáérjek.

Természetellenes nyugalommal tanulmányoztam a kezemet. Tudtam, hogy valami rossz fog történni.

Furcsa belső rezgéseket és remegéseket éreztem. Valami megakadályozott benne, hogy belemerüljek a saját húsomba, megtudni, mi a baj. Ehelyett, mint mindenki más, arra kényszerültem, hogy kívülről szemléljem a testem, megfejthetetlen titokként.

↪

Rettenetes fájdalom cikázott végig a csuklóm fölől valamennyi ujjam hegyéig. Hirtelen mindkét kézfejem megfeketedett, földagadt és szétnyílt, mint a sült sertéshús, véres vörös húst és fehér ujjperceket tárva föl a hólyagosodó felhám alatt. Az elpusztult bőr elrohadt csíkokban hullott le, míg végül úgy lógott kéztőcsontjaimról, mint valami dögvésztől sújtott orchidea szirmai.

Mintha áramütés rántott volna ülő helyzetbe az ágyban, pulzusom üstdobként dübörgött a fülemben, az ágyneműmet veríték áztatta. Jeanine nem volt mellettem, nem sokkal a klubbeli jelenet után elbúcsúzott tőlem.

A kelletténél tovább tartott, míg helyreállítottam szervezetem egyensúlyi állapotát, de végül sikerült a vérnyomásomat lecsökkentenem 110/80-as értékekre. Fölkapcsoltam a lámpát, cigarettára gyújtottam, és eltöprengetem a történten.

A Banneker Intézetben az elsők közt olvastatták el velünk – közvetlenül *A formák eredete* után – egy múlt századi orvos, bizonyos Lewis Thomas „A szemölcsökről” című esszéjét. Ez elegáns stílusban gondolkodtatott el arról, hogyan gyógyíthatók a szemölcsök „valami olyasmi által, amit csupán gondolkodásnak nevezhetünk”. Az oktató úgy mutatta be, mint szakterületünk egyik legfontosabb forrásművét. És felhívta figyelmünket a szerző egy mellékesnek tűnő megjegyzésére, amely fölött mindannyian átsiklottunk volna: „Örültem, hogy mindezért elmém tudatalattija vállalja a felelősséget, mert ha magam is a kísérleti alanyok közé tartoztam volna, aligha lettem volna képes végrehajtani a feladatot akaratlagosan.”

– Thomastól eltérően – folytatta az oktató –, önök különleges emberek, akik nagyon is képesek uralkodni az egykor a tudatalatti autonóm funkcióinak tekintett folyamatok felett. Saját tapasztalatból mondhatom, hogy a tulajdon testükkel szembeni beavatkozás vágya

szinte elviselhetetlenné fog fokozódni. Ebben az ügyben csak egy tanácsot adhatok: ne engedjenek neki!

Megfelelően képzett tudatalattijuk tökéletesen képes testüket megfigyelni és karbantartani, hatékonyabban, mint racionális énjük. És gondoskodni fogunk róla, hogy itt megkapják a szükséges képzést. Utána több évig lesznek képesek megőrizni kifogástalan egészségüket, mintsem egyelőre látnánk a végét. Feltéve, persze, hogy felhagynak a szükségtelen belekontárkodással, ami több kárt okoz, mint hasznot. A mi szakmánk legfőbb paradoxonja, hogy míg tökéletesen képesek vagyunk uralni mások testét, sajátunkkal akkor tesszük a legjobbat, ha nem avatkozunk be, máskülönben könnyen a járulékos változások öngerjesztő és pusztító visszacsatolási hurokjában ragadhatunk.

A jól képzett tudatalatti kis jótekonny velejárója, és ezt, gondolom, meglepetten hallják, hogy elfojtja a rémálmokat...

Már vagy egy évtizede nem voltak lidérces álmaim. Másfélék igen, de semmi ehhez a véres látomáshoz hasonló, ami most tönkretette az éjszakámat. Nem is engedhettem volna meg magamnak. Egy rémálom annak a jele, hogy a tudatalatti harcban áll önmagával, legalábbis az olyan embereknél, mint én. Az pedig elkerülhetetlenül üzemzavarokhoz vezet gondosan őrzött homeosztázisomban.

Visszafeküdtem, és tucatnyi elmetisztító technikát is bevettem, mielőtt ismét sikerült volna elaludnom.

Ezen az éjszakán nem láttam több lidérces álmot.

Reggelre azonban megfájdult a kezem, és egészen elgémberedett.

A napok többségén büszke voltam az irodámról. Valódi falambériás falain diplomáim és az Amerikai Orvosszövetségtől kapott díjaim

függték; a padlót vastag, burgundivörös szőnyeg borította; a mahagóni bársekrény tetején antik műtárgyak sorakoztak, valamint egy tüskés kristály az orosz marsbázisról (csak ezért az egyért négy orrátformálást és két mell-emelést kellett elvégezni); a sarokban pedig a Banneker Intézet azonnal felismerhető, tiszteletet parancsoló épületének holója állt. Az egész berendezés derűt sugárzott, nyugalmat és tekintélyt, szándékolt célja szerint ellazította a leendő pácienseket.

Ezen a reggelen, az éjszakai rémségek után, mindent csiricsaré díszletnek éreztem. Szét akartam rugdosni a kartonfalakat, és elmenekülni innen. De természetesen nem tehettem. Nem dobhattam félre a munkám, a hírnevet és az önbecsülésem.

Vagy legalábbis a háromból kettőnél többet.

Az asztalom túloldalán ülő nő azonban a legkevésbé sem könnyítette meg a helyzetemet.

Nem is annyira az arroganciája vagy a fennhéjázása zavart, ezekkel elég gyakran találkoztam ahhoz, hogy készen álljak a szükséges gyors és hatékony reakciókkal. Inkább a belőle áradó könnyelmű szórakozottság fájdtotta meg a fejemet. Bármilyen kérdést tettem fel, az valóságos lavináját váltotta ki hivatkozásoknak olyan emberekre és eseményekre, amelyekről mit sem tudtam, de nem is érdekelték. Nekem csak egyenes válaszokra lett volna szükségem, hogy pontosan mit is akar a testével. Ehelyett megkaptam egy teljes naplótársasági életének elmúlt hat hónapjáról.

A józan ész hiánya nála csak még szégyenteljesebbnek tűnt a külalakját elnézve.

Ha Szamothrakéi Nikének, a győzelem szárnyas istennőjének szobra sértetlen fejével maradt volna fenn az évszázadok során, biztosra veszem, hogy erre a nőre hasonlított volna. Klasszikus, római ívű orra remekül illett hosszú, karcsú nyakához. Tekintete mélyre hatolt, ugyanakkor lényegében üres volt, mint

egy macskáé. Platinaszőke haja lazán szétállt, majd végül visszasimult gyönyörűséges nyakszirtjéhez. Bundában és selyemben érkezett, mint egy királynő.

Hagytam, hogy belebonyolódjon legújabb válaszába anélkül, hogy igazán odafigyelttem volna. Az életemet egy ideje meglepetésszerűen ellepték a nők. Jeanine, az a Hana nevű lány, akit egész reggel nem bírtam kivenni a fejemből, most pedig ez a perszóna – Amy Sanjournak nevezte magát. Mindig is jobban kedveltem a nők társaságát a férfiakénál. Talán azért, mert könnyebben eluralkodhattam rajtuk? Jeanine előző esti rideg viselkedése és az, hogy Hana elkerülhetetlenül beférkőzött a gondolataimba, nagy változásokat sejtetett a horizonton.

– Ms. Sanjour – szólaltam meg, amikor kifogyott a szuszából –, szerintem az ön problémája egy általános kifáradás. – Próbáltam ebbe a motívumba kapaszkodni, amely többször felbukkant már a csapongó szóáradata során.

– Pontosan! – lelkesedett. – Milyen kiváló megfigyelő ön, dr. Strode! Pontosan ez a bajom. Egyszerűen nem tudom a lépést tartani a rengeteg teendőmmel. Partik, játékonysági események, utazások... ez az egész túlságosan kifáraszt újabban.

– Egy általános átformálást javasolnék – mondtam, méregetve, vajon mennyit engedhet meg magának. – Megdolgoznám az izmait, esetleg fokoznám az ATP-termelődést... El tudja esetleg intézni, hogy holnap bejelentkezzen egy hétre hozzánk?

A nő arckifejezése annyira könnyen olvasható volt, hogy szinte láttam, ahogy a fejében átpörgeti a programjait. Aztán, amikor a homlokáról eltűntek a ráncok, így szólt:

– Semmi kétség, doktor. Az egészségem mindennél fontosabb. Egyszerűen muszáj talpra állnom.

↪